

18

ซางดูกระโดดลงไปใต้น้ำดังตูมใหญ่ ขณะที่เพื่อนๆ ต่างวิ่งตามมาดู อยู่บนริมผา แล้วทุกคนก็ยิ่งตกใจกว่าเดิมเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มเริ่มผลุบๆ โผล่ๆ อยู่บนผิวน้ำ ก่อนจะจมนมิดหายไปต่อหน้าต่อตาโดยไม่มีใครสามารถตามลงไป ช่วยได้

ซีจิววิ่งตามมาดูอย่างเป็นห่วงและสั่งให้ชิฮวนลงไปช่วย แต่พวกเขาต่าง ก็แตกตื่นกันไปหมดและได้แต่ร้องโหวกเหวกอย่างตกใจอยู่ตรงนั้น

ซางดูไม่รู้เลยว่าหญิงที่ตนเองยอมกระโดดน้ำลงไปช่วยนั้น ความจริง แล้วเวลานี้เธออยู่กับซุกจาและมินชอกซึ่งอาสาช่วยตรวจอาการนักเรียนที่ไม่สบายให้

"เธอเป็นอะไรมากมั้ยะ" อีนฮวนถาม

"เธอไม่เป็นไรแล้วล่ะครับ"

มินชอกตอบก่อนจะอนุญาตให้นักเรียนหญิงคนนั้นกลับไปได้

"คุณน่าจะกลับโซลได้แล้วนะ" อีนฮวนหันไปเตือนมินชอกเพราะรู้ว่าเขายังมีงานต้องกลับไปสะสาง

ระหว่างนั้นเองเสียงโทรศัพท์มือถือของนักเรียนคนที่มินชอกตรวจ

ร่างกายก็ตั้งขึ้นก่อนเธอจะเดินออกจากห้อง

"อะไรนะ อาจารย์แซเธอหรือ ก็อยู่ตรงนี่นี่"

อินฮวนได้ยินชื่อตัวเองจึงเงยหูฟังอย่างสงสัย

"ว่าไงนะ! ซางดูกระโดดลงน้ำไปช่วยอาจารย์แซเธอ!"

หญิงสาวเข้าไปถามเรื่องจากเด็กคนนั้นแล้ววิ่งตามไปยังที่เกิดเหตุทันทีที่รู้เรื่อง พอขึ้นไปถึงผาด้านบน อินฮวนยืนมองตามมือของนักเรียนที่พากันชี้ให้เธอดู แล้วจู่ๆ เธอก็ตัดสินใจกระโดดลงไปในน้ำทันทีด้วยหวังจะช่วยซางดูให้ได้

มินซอกที่วิ่งตามมาเช่นกันก็ไม่รอช้า เขาถอดเสื้อนอกทิ้งไว้กับนักเรียนคนหนึ่งแล้วพุ่งตัวตามลงน้ำไปติดๆ และสุดท้ายเขาก็กลายเป็นฝ่ายที่ช่วยเหลือทั้งอินฮวนซึ่งว่ายน้ำไม่แข็งกับซางดูที่จมอยู่ด้านล่างขึ้นมาได้ ทั้งสองคนปลอดภัยแต่ยังไม่ได้สติ มินซอกจึงรีบพาตัวอินฮวนกับซางดูไปโรงพยาบาลใกล้ๆ ทันที

อินฮวนและซางดูต้องนอนพักให้น้ำเกลืออยู่ข้างๆ กัน มินซอกกับซูกจาเข้ามาดูอาการของคนทั้งคู่ที่ยังไม่ได้สติ และหลังจากเจ็บไปครู่ใหญ่ มินซอกก็หันไปถามคนข้างๆ

"คุณซูกจา"

"คะ?"

"คุณช่วยเล่าเรื่องของอินฮวนกับซางดูให้ผมฟังหน่อยได้มั๊ย"

ซูกจานิ่งไป เพราะเธอรู้แล้วว่ามินซอกคือคนรักที่เป็นหมอมของอินฮวนแล้วแบบนี้จะให้เธอเล่าเรื่องอะไรเกี่ยวกับรักแรกของอินฮวนให้เขาฟังได้

"คุณอยากรู้เรื่องอะไรของพวกเขาล่ะ"

"ทุกเรื่องเกี่ยวกับทั้งคู่" ชายหนุ่มบอกโดยไม่ละสายตาจากผู้หญิงที่เขารักซึ่งนอนหลับอยู่บนเตียง

ซูกจาลังเลก่อนจะคิดได้และตัดสินใจว่าจะเล่าเรื่องราวในอดีตให้เขาฟังแต่ยังไม่ทันที่เธอได้เอ่ยปาก มินซอกก็เปลี่ยนใจ

"ซางเถอะครับ เดี่ยวผมต้องไปแล้วล่ะ"

เขาไม่แน่ใจเท่าไรนักว่าตัวเองอยากจะได้ยินเรื่องราวเหล่านั้นจริงหรือ

เปล่า ชายหนุ่มหันกลับไปมองหน้าอินฮวนอีกครั้งก่อนจะลุกขึ้นเตรียมตัวกลับ

"คุณไม่รอกันว่าเธอจะพังก่อนเธอคะ"

ซุกจากถามอย่างแปลกใจ

"ผมต้องรีบกลับไปโรงพยาบาลนะ"

แต่ก่อนที่มินซอกจะเดินออกจากห้องไป ซุกจากลืมหุ้ดเขาไว้และขอ
ร้องออกมา

"คุณหมอคะ คุณยกอินฮวนให้ซางดูไม่ได้หรือ ผู้ชายอย่างคุณหาผู้หญิง
ที่ดีกว่าอินฮวนได้อยู่แล้ว คุณคืนอินฮวนให้ซางดูได้มั๊ย"

มินซอกนิ่ง ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินคำขอแบบนี้ เขาถอนหายใจก่อนจะ
ยิ้มจางๆ ให้อีกฝ่าย

"ฝากดูแลอินฮวนด้วยนะครับ"

เขาพูดเพียงแค่นั้นแล้วหันหลังเดินออกจากประตูห้องพักผู้ป่วยไปใน
ที่สุด ซุกจาไม่รอช้า เธอรีบวิ่งตามไปส่งชายหนุ่มทันทีเช่นกัน แต่แล้วมินซอก
ก็หยุดชะงักที่หน้าประตูรถก่อนจะหันมาถามซุกจาเกี่ยวกับเรื่องที่เขาอยากรู้จน
ได้ ซึ่งหญิงสาวก็ได้บอกถึงสิ่งที่อัดอั้นอยู่ในใจให้เขารับรู้ด้วยความสงสารในโชค
ชะตาของเพื่อนทั้งสองของเธอ จากนั้นมินซอกก็ขึ้นรถขับออกไปด้วยความรู้สึก
ที่ยากเกินบรรยาย

เมื่อกลับเข้ามาซุกจาก็เห็นว่าอินฮวนรู้สึกตัวขึ้นพอดี และกำลังนอนมอง
หน้าซางดูซึ่งนอนบนเตียงถัดไปอยู่

"ตื่นแล้วเหรอ"

"ซางดูเป็นอะไรรีเปล่า เขาไม่เป็นไรใช่ไหม"

อินฮวนถามเบาๆ แต่ซุกจามีเรื่องข้องใจที่เธออยากให้อีกฝ่ายอธิบายให้
ฟังอย่างยิ่งยวด เพราะตอนแรกอินฮวนบอกเธอเองว่าไม่รู้ข่าวคราวอะไรจาก
ซางดูเลย แต่นี่กลับกลายเป็นว่าซางดูมาเป็นนักเรียนของอินฮวน แถมยังดู
เหมือนว่าคุณหมอคนรักของอินฮวนเองก็พอจะรู้เรื่องของทั้งสองด้วย

"นี่มันเรื่องอะไรกันนะ พวกเขาสองคนเป็นอะไรไป"

ซุกจានิ่งลงข้างเตียงอีกครั้ง

"ฉันทขอโทษ" อินฮวนบอกอย่างอ่อนแรง "ฉันทก็อยากเล่าให้เธอฟังนะ"

แต่มันไม่น่าเชื่อซะจนฉันไม่รู้ว่าจะเริ่มตรงไหนดี"

"เจียบไปเลย เธอสองคนนี่ ไม่น่าเชื่อจริงๆ ฉันไม่เคยเจอใครเหมือนเธอสองคนมาก่อนเลย"

ซุกจาบ่น เมื่อเห็นอินฮวันยังไม่พูดอะไรต่อ เธอจึงเอ่ยบอกต่อไปอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก

"คุณหมอแพนเธอนะ เขาถามเรื่องเธอสองคนกับฉันด้วยว่าพวกเธอรักกันแค่ไหน พวกเธอมีความหมายต่อกันแค่ไหน เขาซักจนฉันไม่รู้ว่าจะตอบยังไงดี นอกจากบอกเขาไปตรงๆ ว่าเธอสองคนรักกันมากจนตายแทนกันได้... รักมากกว่าชีวิตของตัวเองเสียอีก"

อินฮวันได้ฟังแล้วทงอดกลั้นไว้ไม่ไหว น้ำตาใสๆ เอลันออกมาบนองหน้า ขณะที่เธอยังมองใบหน้ายามหลับของซางดูอยู่อย่างนั้น ตอนนั้นเธอรู้คำตอบแล้วว่าเธอควรจะทำอย่างไรต่อไปดี พวกเขาต้องเสียเวลาไปมากขนาดไหนเพราะเธอมีแต่ปิดกั้นตัวเองเอาไว้แบบนี้ แต่เพื่อนของเธอกลับชี้คำตอบให้ง่าย ๆ

คำตอบในหัวใจที่หญิงสาวปฏิเสธมาตลอด

"พวกเธอรักกันมากกว่าชีวิตของตัวเอง"

ซุกจาย้ำกับอีกฝ่ายอีกครั้ง...

แน่นอนว่าคำตอบนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในความคิดของมินชอกตลอดทางที่เขาขับรถกลับมาด้วยเช่นกัน ชายหนุ่มหึกกรเข้าจอดข้างทาง เพราะความรู้สึกมากมายกำลังพลุ่งพล่านอยู่ในอก

มินชอกชบลงกับพวงมาลัยด้วยหัวใจอ่อนล้า แล้วกระแทกหน้าผากลงไปกับเบาะเทาไหร่นัก

เขากำลังจะเสียอินฮวันไปจริงๆ อย่างนั้นหรือ

เช้าวันรุ่งขึ้น ซางดูซึ่งออกจากโรงพยาบาลได้แล้วเดินลัดเลาะไปตามริมทะเล แม้อาการจะดีขึ้น แต่สีหน้าของชายหนุ่มก็ยังคงซีดเซียวอย่างเห็นได้ชัด เขาเดินไปจนถึงถ้ำในชอกเขาที่เคยสลักชื่อของตัวเองกับอินฮวันเอาไว้บนหินตัวอักษรยังคงเห็นเด่นชัด เช่นเดียวกับมโนภาพของอินฮวันเมื่อสมัยก่อนที่ยังปรากฏชัดเจนราวกับว่าเธอมีตัวตนอยู่จริงตรงหน้า

เขามองใบหน้าสวยอันแสนคุ้นตาแล้วส่งยิ้มให้
"เธอเป็นไงบ้าง ฉันคิดถึงเธอมากนะ แต่ฉันใช้เวลาตั้งสิบปีกว่าจะได้กลับมาที่นี่อีก"

ภาพของเธอในจินตนาการก็กลับมา แต่ก็ไม่ได้ตอบอะไร
ซางดูที่นั่งลงบนพื้นพลางเอนหลังฟังกำแพงหิน เขาเพิ่มพ้ำต่อไป
คนเดียวด้วยเสียงแผ่วเบา

"ที่ฉันยังสามารถอยู่อย่างนี้ได้ก็เพราะเธอ มันยากมากเลยนะ ฉันอยาก
ยอมแพ้แล้วละ แต่ฉันก็ทนอยู่ได้เพราะเธอ ตอนนี้นั้นฉันเหนื่อยแล้ว...ฉันเหนื่อย
เหลือเกิน"

ชายหนุ่มหลับตาลงช้าๆ น้ำตาไหลหยดลงมาตามแก้ม
เขาเหนื่อยเต็มทีกับการพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างนี้ ความพยายามที่
ไม่รู้ว่าจะมีวันได้ผลหรือไม่ แต่เขาก็กังมุ่นมันทำต่อไปด้วยความหวัง ซึ่งเขาจะ
มีแรงทำต่อได้อีกนานแค่ไหนกันนะ

แล้วซางดูก็ผล็อยหลับไปในที่สุด
หลังจากนั้นครู่ใหญ่อินฮวนก็เดินตามมาที่นั่นเช่นกัน แต่แล้วหญิงสาว
ก็ต้องชะงักไปเมื่อเห็นซางดูนั่งพิงหินหลับอยู่ เธอยืนมองเขาอยู่นานก่อนจะ
ตัดสินใจไปนั่งลงข้างๆ ให้เขาได้พิงซบกับไหล่ของเธอ

ขอแค่ให้เขาตื่นขึ้นมาเท่านั้น...เธอออกกับตัวเอง แต่เขาตื่นขึ้นมา เธอ
ก็จะได้พูดสิ่งที่เธอควรจะทำมานานเสียที

และแล้ว...ซางดูก็ตื่นขึ้นมาจริงๆ ชายหนุ่มแปลกใจเมื่อเห็นว่าอินฮวน
ตัวจริงกำลังอยู่ข้างๆ เขาและส่งยิ้มมาให้

"เธอหาฉันเจอที่นี่ได้ไง" เขาผละออกไปนั่งห่างๆ พยายามเรียก
สติตัวเองกลับมา

"ก็ที่นี่เป็นสถานที่ลับของพวกเรานี่"

ซางดูรีบลุกขึ้น

"ฉันควรจะไปแล้วละ"

"ฉันจะไม่หนีอีก" อินฮวนพูดก่อนที่เขาจะทันได้เดินออกไป แล้วเธอก็
ลุกขึ้นเช่นกัน "และฉันก็จะไม่โกหกตัวเองอีกต่อไปแล้ว"

창두ningงั้น ไม่น่าใจว่านี่เป็นความจริงหรือว่าเขายังฝันอยู่กันแน่ เขากลับเหลือเกินว่าสิ่งที่ได้ยีนนี้จะเป็นเพียงจินตนาการของตัวเองเท่านั้น...สิ่งที่เขาเฝ้าฝันให้มันเป็นความจริงมานานแสนนาน

และประโยคต่อมาก็ช่วยย้าให้เขารู้ว่าทั้งหมดนี้เขาไม่ได้คิดไปเองจริงๆ
"ฉันรักนายนะ"

คำพูดของหญิงสาวหนักแน่นชัดเจนทั้งน้ำเสียงและความหมาย และมันก็สะท้อนไปมาอยู่ในจิตใจซึ่งเหมือนกับต้นไม้ใกล้ตายที่เพิ่งได้น้ำหล่อเลี้ยงชุบชีวิตขึ้นมาใหม่ของเขา

창두ningกลับมาหาอีกฝ่ายแล้วสบตากับอินฮวนที่ตอนนี้มีหยาดน้ำตาเอ่อคลอ แต่คราวนี้น้ำตาของเธอมาพร้อมกับรอยยิ้มอ่อนหวานซึ่งปลุกโลกทั้งใบของเขาให้สดใสเกินกว่าที่ความยินดีครั้งไหนๆ จะมาเทียบได้

"ฉันรักนายตั้งแต่ตอนนั้น ตอนนี้ก็ยิ่งรัก และจะรักนายตลอดไป...ฉันรักนาย"

ทั้งคู่มองหน้ากันอยู่อย่างนั้นและสื่อความรู้สึกลึกซึ้งซึ่งมากมายส่งผ่านสายตาโดยไม่ต้องมีคำพูดใดๆ ต่อไปอีก...

แค่เพียงเท่านั้น พวกเขา也不需要การสิ่งใดนอกเหนือไปจากนี้อีกแล้ว

วันต่อมา เธอเดินหอบข้าวของมากมายมาที่โรงพยาบาลอย่างอารมณ์ดี เธอมองเห็นมินชอกจึงเรียกเขาไว้

"คุณหมอ มานี่สิคะ"

หญิงสาวชวนมินชอกไปนั่งด้านหนึ่งก่อนจะยื่นถุงใบหนึ่งที่ถือมาส่งให้อีกฝ่าย

"อะไรครับ" มินชอกถามด้วยความแปลกใจ

"เสื้อกับเนคไทค่ะ ของแพงนะเนีย"

"แล้วให้ผมเนื่องในโอกาสอะไร"

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่เพราะตอนนี้ฉันรวยแล้วล่ะ" เธอบอกพลางหัวเราะว่าเรใจ แล้วคืนถุงอีกใบยื่นส่งให้ "เอาอันนี้ไปด้วยสิคะ"

เธอบอก ก่อนจะเงยหน้าเห็นมันโตเดินพาโพรีมาแถวนั้นพอดีเลยร้อง

ทักเสียงใส คู่ปู้หลานจึงเข้ามาดูใกล้ๆ อย่างประหลาดใจไม่แพ้กัน
"นี่อะไรเนี่ย" มันโตตามเมื่อเห็นเซรามิกของฝากมาให้มากมาย
"ของขวัญค่ะ อันนี้ของช่างดู นี่ของลุง แล้วนี่ก็ของโพรี"
เธอบอก ก่อนจะหยิบซองมาใส่มือมันโตเอาไว้ และทิ้งเขาทิ้งมินชอก
ก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นเงินปึกใหญ่อยู่ในนั้น
"ค่าใช้จ่ายของลุงไง จากนั้นฉันจะให้ลุงอย่างนี้ทุกเดือน" เซราอธิบาย
"เซรา เธอจะไม่มาเอาคืนที่หลังใช่ไหม" มันโตถามอย่างตื่นเต้น
"ไม่หรอกค่ะ" เธอตอบ แล้วให้ถุงของฝากอีกใบกับโพรี "นี่ของหนูค่ะ"
"ขอบคุณค่ะ"
"เธอถูกลีตเตอร์ี่มาเหรอ" มันโตเข้าไปกระซิบ
"ไม่ใช่ค่ะ แต่ตอนนี้ฉันรวยมากๆ แล้ว"
"แล้วอยู่ดีๆ เธอรวยขึ้นมาได้ไง"
เซรายิ้มว่า เธอประกาศกับทุกคนเสียงดังว่า "ฉันเจอแม่แล้วละ! แล้วแม่
ก็รวยมากๆ เลยด้วย"
"จริงเหรอ! ยินดีด้วยนะ" มันโตพูดพลางอดสงสัยไม่ได้ "แล้วเธอลองดู
รียังว่าแม่รวยแค่ไหนนะ... แบบว่าเขามีทรัพย์สินอะไรบ้างเหรอ"
"รวยสิ มีภัตตาคารขายชาหามูใหญ่โตด้วยนะ"
หญิงสาวรีบอวด เธอกลับมามีความหวังเรื่องแม่อีกครั้ง เซราตั้งใจจะ
ไปพบแม่ที่ร้านขายชาหามูเพื่อบอกว่าเธอเป็นลูกสาวของหล่อน
มินชอกซึ่งเห็นเหตุการณ์อยู่ตลอดดูคิดได้ถึงเรื่องที่แม่ของอินฮวนเอง
ก็กำลังตามหาตัวลูกสาวที่หายไป รวมทั้งเรื่องที่หล่อนย้ากับเขาบ่อยๆ ว่าโพรี
หน้าตาคล้ายกับลูกคนนั้นของหล่อนแค่ไหน
เขาหันไปมองหน้าเซราชัดๆ อีกครั้งพลางเริ่มเรียบเรียงข้อสงสัยที่เกิดขึ้น
อยู่ในใจเงียบๆ... จะเป็นไปได้ไหมว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนที่แม่ของอินฮวนตาม
หาอยู่ เป็นไปได้ไหมว่าเซราคือลูกสาวคนที่ว่านั้น
ใช่ มันเป็นไปได้... มากเสียจนเขาแทบจะแน่ใจในคำตอบแล้วด้วยซ้ำ

ช่างดูกลับมาจากทัศนศึกษาแล้ว ชายหนุ่มอารมณ์ดีเป็นพิเศษและเดิน

ชื่อของในซูเปอร์มาร์เก็ตอย่างสบายใจ ทั้งฟังเพลงไปเดินรำไปตลอดทางที่หียบ
ข้าวของลงในรถเข็น

ระหว่างนั้นเองโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เขาหียบมาดูและเห็นว่ามาจากหนึ่งใน
บรรดาคุณนายที่เป็นลูกค้าของเขา

"สวัสดิ์ครับพี่สาว วันนี้ผมไม่ว่างนะ พรุ่งนี้ก็ไม่ว่าง และวันต่อๆ ไปก็
จะไม่ว่างอีกเลย"

ข้างคูบอกบัต้อย่างไรเยื่อใยแล้วกล่าวต่อไปโดยไม่สนใจเสียงจากปลาย
สาย

"คุณผู้หญิงครับ ผมเป็นผู้ชายขายตัวนะ แล้วผมก็ไม่ได้ใกล้เคียงกับ
ผู้ชายในอุดมคติของคุณด้วย ที่ผมบอกคุณเพราะผมเห็นว่าคุณเป็นคนใส่ใจชื่อที่
สุดเท่าที่ผมเคยเจอมาละนะ ขอเตือนเอาไว้ว่าอย่าไว้ใจผู้ชายคนไหน ถ้ามีใคร
บอกคุณว่าคุณเซ็กซี่หรือสวย พวกเค้าก็แค่อยากคุณเฉยๆ เท่านั้น"

เขาฟังฟังนิ่งนิ่งทักท้วงกลับมา

"ไม่เอาล่ะ คุณกำลังทำร้ายจิตใจของผมนะ แต่นั่นแหละ การมีความ
รัก... ไม่ว่าชีวิตของคุณจะเคยเจอเรื่องเลวร้ายมายังไงก็ตาม แต่ในที่สุดซักวัน
หนึ่งคุณก็ต้องได้พบกับความรัก อย่าเสียใจไปเลย ผมจะช่วยภรรยาให้คุณ
สมหวัง มีความสุขมากๆ นะครับ บ้ายบาย"

ข้างคูบอดวางสายแล้วเดินต่อไปอย่างสบายใจ เพราะวันนี้เขากำจัดลูกค้า
ไปได้หลายรายแล้ว

พอชกที่กับชีวิตไร้ค่าเก่าๆ แบบนั้น ตั้งแต่นั้นต่อไปเขาจะตั้งต้นใหม่ เขา
จะต้องทำให้ได้เพื่อให้ตัวเองคู่ควรกับอินฮวนที่เขารัก

ทางด้านอินฮวน หญิงสาวนั่งอยู่ที่บ้านพลางคิดหาวิธีบอกเลิกกับมินซอก
แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะบอกเขายังไงดี เพราะไม่ว่าจะวิธีไหนมันก็เป็นการทำร้าย
จิตใจเขาทั้งนั้น

"ฉันทำไม่ได้ ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้"

เธอพิมพ์กำกับตัวเองจนอินฮวนที่เข้ามาเห็นส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจในตัว
พี่สาวก่อนจะเดินออกไป แต่สายตาของเธอก็ปราดไปเห็นทีวีที่อินฮวนวางลิ้มทิ้ง

ไว้

อินฮวนรีบไปหยิบขึ้นมาดู เมื่อเห็นว่าเป็นเรื่อง 'How to Lose A Guy in 10 Days' เธอจึงได้ความคิดทันที

"ฉันขอโทษนะมินซอก"

หญิงสาวเอ่ยเบาๆ

ซางดูไปหาโพริที่โรงพยาบาลตามกิจวัตร แต่กลับเจอมินซอกก่อน ชายหนุ่มจึงโบกมือพลางส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้อีกฝ่าย แต่มินซอกไม่สนใจเขาแล้ว เดินหนีออกไปที่สวนด้านนอก

ซางดูไม่ยอมแพ้ เขาซื้อกาแฟตามออกไปยื่นส่งให้ เพราะแอบรู้สึกผิดในใจที่เขาแย่งอินฮวนมาจากมินซอก

"คุณหมอครับ นี่ของคุณ"

มินซอกรับไปได้มื่ ก่อนจะลองพุดขึ้นมาซ้ำๆ

"ฤดูใบไม้ร่วงแล้วสินะ"

"นั่นสิครับ" ซางดูยิ้มแต่ ทำท่านอบน้อมเต็มที

"เป็นตัวของตัวเองเหมือนเดิมเถอะ ทำอย่างนี้มันไม่ใช่คุณเลย"

มินซอกทักอย่างรู้ทันถึงท่าทีที่เปลี่ยนไปนั้น

"ผมอยากให้คุณมีความสุข คุณว่าไงมัย"

ซางดูกลับทำเป็นไม่ฟังแล้วพุดต่อ คุณหมอจึงอดแหงกกลับไปด้วยความหมั่นไส้ไม่ได้

"นาฬิกาข้อมือนี้ ไปหลอกจากสาวแก่ที่ไหนมาอีกล่ะ"

"นี่!" ซางดูแอบขุ่นขึ้นมา แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ "คุณอยากได้หรือครับ มันแพงมากเลยนะ สบายกว่านาฬิกาที่คุณใส่อยู่ซะอีก"

เขาพุดพลางทำท่าจะถอดให้ คราวนี้มินซอกเลยหันไปถามอีกฝ่ายตรงๆ

"คุณทำอะไรผิดต่อผมมาหรือไง"

"มนุษย์ยังกลายเป็นคนบาปได้ในพริบตาเดียวตั้งแต่อีพินแอปเปิ้ลลูกนั้นเลย"

ซางดูอึ้งซ่างๆ คุๆ รู้ว่ามินซอกคงจับได้ถึงการกระทำที่ราวกับพยายาม

จะไถโทษของเขา

"ผมพอจะเดาออกนะว่าทำไมคุณถึงทำอย่างนี้"

มินซอกหันไปชดกกาแพอย่างรู้สึกเป็นต่อ ไข่ว่าเขาจะไม่มีทางได้กลับซัก
หน่อย อย่างน้อยเขาก็กำความลับทั้งเรื่องที่เขราเป็นแม่โพรี รวมทั้งเรื่องที่แม่
ของอินฮวนเป็นแม่เซราเอาไว้ และแน่ละว่าสิ่งนี้ทำให้เขาได้เปรียบกว่าอีกฝ่าย
อย่างเห็นได้ชัด

"มีเรื่องบางอย่างที่ผมอยากจะบอกคุณ แต่ผมยังไม่บอกตอนนี้หรอก
ผมไม่อยากเล่นเกมนี้แบบง่ายๆ เกินไปนัก"

"ช่วยพูดให้เป็นภาษาที่เข้าใจง่ายๆ หน่อยได้มั๊ย ผมไม่เข้าใจว่าคุณพูด
อะไรอยู่" ซางดูหัวเราะซ้ำ

"ผมเคยบอกคุณไปแล้วไง คุณนะเทียบกับผมไม่ได้หรอก"

มินซอกว่า ขณะที่ซางดูแอบคิดเยาะเย้ยอยู่ในใจ... 'นายพูดอะไร เกม
มันจบไปแล้วต่างหาก'

"คุณเทียบกับผมไม่ได้หรอก นี่มันไม่ใช่เกมที่จะเล่นกันแฟร์ๆ นะ"

มินซอกบอกอย่างสบายอกสบายใจพลางตบไหล่อีกฝ่าย "ขอบคุนสำหรับกาแพ"

ซางดูมองคนที่เดินออกไปอย่างไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นเลย
ซักนิด แต่เขาจะต้องแคร้อะไรละ ในเมื่อเขาสมหวังแล้วในเวลานี้

"ไอ้โง่เอ๊ย" ซางดูหัวเราะได้ใจอยู่คนเดียว "ขอโทษอีกครั้งนะครับคุณ
หมอบ คุณก็เป็นคนดีนะ ถ้าโพรีอายุมากกว่านี้คงให้คุณเป็นลูกเขยไปแล้ว"

หลังจากมินซอกเดินลับตาไปแล้ว ซางดูก็เห็นมันโตเดินโซเซเข้ามาด้วย
สภาพดูไม่จี๊ด

"ลุง!" เขาทำทอย่างตกใจ แต่อีกฝ่ายก็ถลาเข้ามาพลางทำท่าจะบีบคอเขา

"ไอ้เด็กเลว แกตายแน่!"

"เฮ้ย! มันเรื่องอะไรกัน!" ชายหนุ่มพยายามแกะมือลุงออกจากคอ แต่
มันโตก็ไม่ยอมง่ายๆ

"แกทำอะไรลงไป! แกตั้งใจจะทำอะไรกันแน่!"

"หยุดนะ!"

ซางดูไวยวาย เมื่อเห็นว่าไม่ได้ผล เขาจึงแกล้งสลบ และมันโตก็ยอม

หยุดลงทันที เขามองหลานชายที่นิ่งไปแล้วรีบล่ำลือลัถคาม

"ซางดู แกตายแล้วหรือ"

ขณะที่มันโด้ยื่นหน้าเข้ามาดูใกล้ๆ ซางดูจึงรีบลุกพรวดขึ้นจนอีกฝ่ายสะดุ้งโหยง

"ทำไมต้องมาลงกับผมเล่า! โดนใครทำร้ายมางั้นหรือ" เขาประท้วงเสียงขุ่นขณะที่มันโด้เริ่มจะโมโหขึ้นมาอีกรอบ

"แกไปบอกคุณนายชินชาตองว่าแกเป็นผู้ชายขายตัวงั้นหรือ!"

แคะนี้...เขาก็รู้แล้วว่าลุงโมโหเรื่องอะไร ชายหนุ่มพยักหน้าตอบไปแค้นๆ

"ฉันกะจะไปช่วยทำให้เขาใจเย็นลงหน่อย แต่ดูสิ เกือบเอาชีวิตไม่รอดกลับมาแล้ว"

มันโด้ชี้ให้หลานชายดูสภาพของตัวเอง ซางดูเห็นลุงอยู่ในสภาพเสื้อผ่าขาดและแถมยังมีแผลเต็มตัว แต่ก็ยังทำเป็นไม่ใส่ใจเท่าไรนัก

"ผมจะไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว"

"ว่าไงนะ"

"ถึงผมอดตาย ผมก็จะไม่กลับไปมีชีวิตอย่างนั้นอีกแล้ว" ซางดูย้ำหนักแน่นถึงความต้องการของตนเอง

"แล้วค่าโรงพยาบาลของโพรีละ"

มันโด้ไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่ได้ยินนัก

"เราจะถอนเงินฝากออกมา แล้วก็ขายทุกอย่างที่ขายได้ ผมยอมทำทุกอย่าง แต่ต้องไม่ใช่ผู้ชายขายตัว ผมจะส่งหนังสือพิมพ์ เป็นกรรมกรก่อสร้างเป็นคนใช้ก็ได้" ซางดูคว้าแขนมันโด้เอาไว้แน่นแล้วพูดต่อเสียงพรวด

"ลุง... ช่วยผมด้วย ได้โปรดเถอะครับ ผมเป็นขยะที่สกปรกที่สุดที่มีชีวิตอยู่ ผมอยากล้างตัวให้สะอาด ผมไม่อยากสกปรกอีกต่อไปแล้ว ช่วยให้ผมเลิกทำอย่างนี้ได้ซักทีเถอะนะ ผมไม่ยอมทำมันอีกแล้ว ถึงจะอดตายก็ช่าง แต่ผมจะไม่ทำมันอีก!"